

Arrest

**nr. 331 585 van 25 augustus 2025
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN - LA - NEUVE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn op 22 augustus 2025 heeft ingediend om de behandeling van de onderstaande vordering tot schorsing te vorderen.

Gezien het verzoekschrift dat X, op 7 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 8 april 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DECOSTER, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 25 februari 2025, zonder enig identiteitsdocument, diende op 28 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 7 februari 2023 werden verzoeker vingerafdrukken genomen in Duitsland (Eurodac).

1.3. Op 8 april 2025 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Duitsland is de verantwoordelijke lidstaat in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, b), van de Verordening 604/2013. Deze beslissing, die verzoeker op 9 april 2025 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: A. C.

geboortedatum: [...]05.1999

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer B., A. C., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 28/02/2025 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om

internationale bescherming in te dienen. Op 28/02/2025 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Duitsland op 07/02/2023.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 18/03/2025. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort in Kroatië verloren heeft, echter hij legde wel een kopie van deze neer, met n° [...], afgegeven op 15/04/2021 en geldig tot 15/04/2031. Verder gaf hij aan dat hij een foto heeft op zijn telefoon van zijn identiteitskaart en zijn vluchtelingenkaart van Rwanda.

Gevraagd naar zijn reisroute verklaarde betrokkene dat hij Burundi in januari 2022 verlaten heeft omwille van politieke problemen. Hij verklaarde dat hij naar Rwanda vertrokken is, waar hij tot 12/10/2022 verbleef.

Vervolgens reisde hij per vliegtuig via Ethiopië en Turkije naar Servië, waar hij op 13/10/2022 aankwam. Hij verklaarde dat hij er vijf dagen in een centrum in Belgrado verbleef, alvorens verder te reizen naar Bosnië. Na vier dagen in een centrum in Sarajevo, reisde hij op 22/10/2022 verder, via Kroatië naar Slovenië. Daar verbleef hij weke weken in een centrum in Ljubljana, alvorens via Italië en Zwitserland verder te reizen naar

Duitsland. Hij verklaarde dat hij op 8/11/2022 in Duitsland aankwam en dat hij er een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Op 25/02/2025 reisde betrokkene naar België, waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij zich in België beter kan uitdrukken daar men er ook Frans spreekt en het in Duitsland moeilijk voor hem was om Duits te spreken. Hij stelde verder dat de procedure in Duitsland niet vooruitging: er was veel volk, waardoor het langer duurde en hij kreeg er geen (sociale) hulp meer. Omwille van deze reden uitte hij tevens bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. Hij was er op straat en kreeg er geen sociale bijstand.

Op 19/03/2025 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Deze stemden op 21/03/2025 in met dit verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Frankfurt/Main of via de grenspost Aken/Zuid-Raren. Hij dient zich aan te bieden bij EAE Bochum, [...], 44791 Bochum.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie

van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (M. v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 21/03/2025 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het door betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

We wensen te benadrukken dat Duitsland verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen eveneens te benadrukken dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Duitsland kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij zich in België beter kan uitdrukken omdat er ook Frans gesproken wordt, terwijl het in Duitsland moeilijk voor hem was om Duits te spreken. Ook stelde hij dat hij in Duitsland geen (sociale) hulp meer kreeg. Omwille van

deze reden uitte hij tevens bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland: hij zat er op straat en kreeg geen sociale bijstand.

Vooreerst wensen we er op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Verder wensen we op te merken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Fachinger, Teresa; Stiller, Marlene & Hoffmeyer-Zlotnik, Paula, "Asylum Information Database - Country Report: Germany – 2023 update", laatste update op 05/06/2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Verder verwijzen we tevens naar het EUAA-rapport 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Germany' (German Federal Office for Migration and Refugees, 02.05.2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-05/factsheet_dublin_transfers_de.pdf).

Het EUAA-rapport stelt dat in geval van terugkeer naar Duitsland (terugname, volgende verzoeken) de verzoeker wordt doorverwezen naar het verantwoordelijke opvangcentrum. De verzoekers krijgen een treinkaartje en een document om het verantwoordelijke opvangcentrum te vinden. De aanvrager reist zelfstandig naar het erkende opvangcentrum waar hij voedsel en onderdak krijgt. Een persoonlijke asielaanvraag wordt ingediend bij het lokale filiaal van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF) dat is toegewezen aan het verantwoordelijke opvangcentrum (EUAA-rapport, p. 6).

Volgens het AIDA-rapport zijn er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland. Het stelt dat indien de verzoeker reeds een asielaanvraag deed in Duitsland, de verzoeker meestal verplicht is terug te keren naar de regio in Duitsland waar ze tijdens het eerste verzoek aan toegewezen werden. Indien hun eerste verzoek reeds voorwerp was van een weigering met een finale beslissing, is het mogelijk dat ze in een pre-verwijderingscentrum terechtkomen bij het arriveren in Duitsland (AIDA-rapport, p. 71). We wensen er nogmaals op te wijzen dat Duitsland instemde met de terugname van betrokkene op basis van art. 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers' Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnachweis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen nadat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, p. 131).

Het AIDA-rapport stelt dat er geen instanties zijn waarbij verzoekers geen toegang krijgen tot opvang wegens een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, p. 149). Het EUAA-rapport stelt dat verzoekers die vinden dat niet aan

hun recht op materiële opvangvoorzieningen wordt voldaan, zich kunnen wenden tot een administratieve rechtbank (en bijvoorbeeld een objectie/klacht/urgent verzoek kunnen indienen). Daarnaast hebben uitkeringsgerechtigden op grond van de Wet bijstandsverlening asielzoekers over het algemeen recht op een voucher voor juridisch advies en rechtsbijstand, als zij door hun persoonlijke en economische omstandigheden niet in staat zijn om zelf juridisch advies te betalen (EUAA-rapport, p. 5).

Het rapport vermeldt dat verzoekers in de eerste fase van hun verzoek verplicht zijn in een initieel opvangcentrum te verblijven gedurende maximaal achttien maanden. De meeste verzoekers blijven echter niet de volle achttien maanden in het centrum, vanaf er een eerste beslissing werd genomen kunnen zij worden doorverwezen naar andere centra of gedecentraliseerde huisvesting (AIDA, p. 130).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. "The living conditions in many initial reception centers have been criticized by asylum seekers, volunteers and NGOs" (AIDA-rapport, p. 151). We zijn echter van oordeel dat hieruit niet besloten kan worden dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het rapport vermeldt verder dat de bewegingsvrijheid van verzoekers in Duitsland wordt beperkt. Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Verzoekers mogen het centrum waar zij verblijven verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn. Hierbij wordt wel opgemerkt dat de bereikbaarheid met het openbaar vervoer van bepaalde opvangcentra en districten beperkt is (p. 140). "In general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement (AIDA-rapport, p. 144). Opnieuw zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat de procedure in Duitsland niet vooruitgaat: er was veel volk waardoor het lang duurde. Het AIDA-rapport stelt hieromtrent dat, indien er binnen de 6 maanden geen beslissing werd genomen omtrent een in Duitsland ingediende asielaanvraag, de Duitse autoriteiten de asielzoeker dient te informeren over wanneer een beslissing waarschijnlijk genomen zal worden. Normaliter dient een beslissing genomen te worden binnen de zes maanden, echter deze tijdslimiet kan verlengd worden naar een maximum van vijftien maanden in geval van complexe kwesties, een grote instroom van asielzoekers of verzoekers die hun verplichtingen omtrent de asielprocedure niet nakomen. Het rapport meldt dat er eind 2023 239.614 verzoeken hangende waren in Duitsland, een aanzienlijke stijging vergeleken met 2022 en voorgaande jaren. In de herfst van 2022 waren er vertragingen bij het registreren van asielaanvragen, wat de achterstand mogelijk vergroot heeft (pp. 37-39).

We erkennen dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland, echter we zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Uit het AIDA-rapport kan niet besloten worden dat de procedure met betrekking tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het nonrefoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Tot op heden legde betrokkene geen attesten of concrete elementen voor die een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn", in dewelke "noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief

medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes. Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere "noodzakelijke preventieve medische check-ups" aangeboden (AIDA-rapport, p. 164).

Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze "standaard" sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die gelden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDArapport, p. 164).

Het AIDA-rapport vermeldt weliswaar factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar hieruit kan niet geconcludeerd worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Verder dient hieromtrent benadrukt te worden dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient besloten te worden dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet het niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande kan besloten worden dat niet aannemelijk gemaakt werd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.4. Op 19 augustus 2025, naar aanleiding van een politiecontrole, werd een beslissing genomen tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is het voorwerp van het beroep gekend onder rolnummer CCE 346 015.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 8 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet de vordering tot schorsing, waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd, reeds zijn ingeschreven op de rol en mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn, bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet (artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

Op 19 augustus 2025 werd beslist tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, maakt zijn verwijdering imminent, gelet op zijn vasthouding in een plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Op 22 augustus 2025, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, heeft verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 19 augustus 2025 ingediend.

De voorliggende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn, zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *juncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De vordering tot schorsing werd bij de Raad reeds op de rol ingeschreven (RvV 338 555) en de Raad heeft er zich nog niet over uitgesproken.

Verzoeker kan worden gevolgd dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit, de bijlage 26^{quater}, thans imminent geworden is, zoals bedoeld in het hierboven weergegeven artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waardoor een gewone schorsing te laat zou komen. In de nota met opmerkingen betwist verweerder de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg ontvankelijk. Verweerder betwist dit evenmin.

Bijgevolg worden de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Het verzoekschrift bevat een enig middel als volgt:

“ENIG MIDDEL

Afgeleid uit de schending van :

- Artikel 2 en 3 EVRM;
- artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “EU-Handvest”);
- artikelen 3(2), tweede en derde lid en 17 van de Dublin III-verordening;
- de materiële motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker meent dat een gedwongen terugkeer naar Duitsland een schending van artikel 3 EVRM juncto artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3.2. van de Dublin III-verordening zou uitmaken.

a) Algemeen: Artikel 3 EVRM en Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening: Inhoud en interpretatie (...)

b) Algemeen: de toepasselijke rechtspraak (arresten Tarakhel c. Zwitserland en C.K. tegen Slovenië) (...)

Bovenvermelde rechtspraak verzet zich tegen een transfer van verzoeker naar Duitsland, hetgeen verder zal worden aangetoond.

In casu heeft de Belgische staat immers geen enkele individuele garantie bekomen van de Duitse autoriteiten die aantonen dat verzoeker opgevangen zal worden, toegang zal hebben tot de asielprocedure en ten laste genomen zal worden bij aankomst.

c) Toegepast: de situatie in Duitsland

1. De opvangomstandigheden in Duitsland

Het AIDA-rapport voor Duitsland van 2024 (Stuk 3) beschrijft de schrijnende situatie waarin mensen terechtkomen in de initiële opvangcentra. Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing een zeer selectieve lezing maakt van het rapport.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker volgens zijn verklaringen zelfs geen toegang had tot het opvangsysteem, aangezien hij na zijn eerste verzoek om internationale bescherming in Duitsland gedwongen was op straat te leven.

Indien verwerende partij stelt (p. 4 van de bestreden beslissing): (...)

Er moet worden herinnerd aan het voorschrift van artikel 17, leden 1 en 2, van Richtlijn 2012/33/EU van het Europees Parlement en de Raad, waarin wordt bepaald dat (verzoeker benadrukt) :

- « 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun verzoek om internationale bescherming indienen.*
- 2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt ».*

In overweging nr. 18 van dezelfde Richtlijn 2013/33 staan overigens de volgende woorden (verzoeker benadrukt):

“Verzoekers in bewaring moeten worden behandeld met volledige eerbiediging van de menselijke waardigheid en hun opvang moet zijn toegesneden op de behoeften van verzoekers in die situatie”.

"Overigens wordt in het Belgisch recht, in artikel 2, 6° van de wet betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen van 12 januari 2007, de materiële hulp als volgt omschreven (verzoeker benadrukt):

« 6° de materiële hulp : de hulp die verleend wordt door het Agentschap of de partner binnen een opvangstructuur en die met name bestaat uit huisvesting, voedsel, kleding, medische, maatschappelijke en psychologische begeleiding en de toekenning van een dagvergoeding. Zij omvat eveneens de toegang tot juridische bijstand, de toegang tot diensten als tolkdiensten of opleidingen, evenals de toegang tot een programma voor vrijwillige terugkeer"

Het lijkt dan ook moeilijk voor de Belgische autoriteiten, die deze hulp op deze manier hebben geïnterpreteerd om behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te vermijden en om de richtlijn om te zetten, om te beweren dat een behandeling zoals die welke verzoeker in Duitsland heeft ondergaan geen onmenselijke of vernederende behandeling is. Hij werd immers gedwongen op straat te slapen, wat geenszins overeenstemt met het voorschrift van de richtlijn, noch met de interpretatie die de Belgische staat – en dus verwerende partij in deze – eraan geeft.

Overigens is deze interpretatie bevestigd en geharmoniseerd door het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-233/18 van 12 november 2019, waarin wordt geoordeeld dat (verzoeker benadrukt):

« 46. Wat meer in het bijzonder het vereiste van het behoud van een waardige levensstandaard betreft, blijkt uit overweging 35 van richtlijn 2013/33 dat deze richtlijn tot doel heeft te waarborgen dat de menselijke waardigheid ten volle wordt geëerbiedigd alsook te bevorderen dat onder meer artikel 1 van het Handvest van de grondrechten wordt toegepast, en dat zij dienovereenkomstig dient te worden uitgevoerd. In dit verband vereist de eerbiediging van de menselijke waardigheid als bedoeld in dit artikel dat de betrokkene niet in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte terecht komt waardoor hij niet in staat zou zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals wonen, eten, zich kleden en zich wassen, hetgeen zijn fysieke of mentale gezondheid zou schaden dan wel hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak) ».

Aldus heeft verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout begaan door te oordelen dat het feit dat verzoeker op straat heeft moeten slapen geen schending vormt van de beginselen van de richtlijn en van de verplichtingen van de lidstaten met betrekking tot materiële hulp.

Zelfs indien verzoeker bij zijn terugkeer toegang zou krijgen tot het opvangsysteem, dient er een systematische beschrijving te worden gegeven van de systeemfouten die daarin worden vastgesteld.

De leefomstandigheden in veel initiële opvangcentra worden bekritiseerd vanwege de verlengde verplichte verblijfsduur en de overbevolking als gevolg van conflicten in Oekraïne en Afghanistan. Kleine, middelgrote en grote steden hebben moeite om nieuwe asielzoekers te huisvesten. De bezettingsgraad van opvangfaciliteiten is hoog, met percentages tot 97% in Berlijn en Hamburg. Lokale overheden, staatsoverheden en federale overheden geven elkaar de schuld van tekortkomingen in de opvang. Financiële en huisvestingsmiddelen zijn ontoereikend volgens lokale autoriteiten, die de deelstaten vragen om meer opvangplaatsen vrij te maken. Deelstaten dringen op hun beurt bij de federale regering aan om hun inspanningen te versterken en een coördinerende rol op zich te nemen. Er is onenigheid over de beschikbaarheid van federale eigendommen voor accommodatie, met slechts een klein deel geschikt voor direct gebruik:

"The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. But still in 2023, small cities like Pulheim in North Rhine-Westphalia, 974 as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria and Aachen in North Rhine-Westphalia⁹⁷⁶ but also big municipalities like Berlin and Hamburg face difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023.

According to the administration of Berlin, 10,000 additional places were required in 2022. At the end of September 2023, the senate administration of Berlin spoke again of 8,000 more required places until the end of 2023. Those necessary places are to be created in gymnasiums, hotels, exhibitions halls and through further usage of the old airport Tegel. In October 2023, the initial reception centre in Suhl, Thuringia, was completely full and had imposed a freeze on admissions. However, the municipalities cannot offer any other accommodation facilities as all centres and apartments are full. The only possibility left, according to the Thuringian Association of Towns and Municipalities, is the usage of sport halls. Municipalities in North Rhine-Westphalia have started to rent hotels to provide accommodation for asylum seekers. Although this

practice is very costly, it is preferred over blocking gymnasiums of local sport associations. The authorities on the local, state and federal level blame each other for the shortcomings. While the local authorities are by law responsible for the accommodation of protection seekers, they claim that they do not have enough financial and housing resources to fulfil the current need. They therefore ask the Federal States to vacate more housing properties. The Federal States in turn urge the Federal government to strengthen their efforts and to take up a coordinating role. After months of conflict, the Federal government and the Federal States have agreed in November 2023 – next to some deterrent measures that should decrease migration – upon more financial aid by the Federal Government.” [AIDA, Country report – 2023 update, p. 151-152]

Omwille van de overbevolking wordt er een achteruitgang van de opvangomstandigheden gerapporteerd, met een gebrek aan privacy en hygiëne, een ernstige beperking van de persoonlijke ruimte, niet-functionele sanitaire voorzieningen en verwarmingssystemen, aanwezigheid van ratten in sommige opvangcentra, slechte geuren en een gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg en tot sociale hulpverlening als gevolg:

“As consequence of the overcrowding, the authorities seem to be overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding. Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who have been allocated to Berlin under the “Königsteiner Schlüssel” to live in private accommodations since the end of January 2023. In emergency shelters e.g. in Berlin, it has been reported that the tents at the former Berlin-Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid-19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021 Update). One partitioned area on such a tent is in general shared by eight people. As a result, each asylum seeker has, according to calculations by the refugee council Berlin, only about 2,6 m² available for themselves. Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in Bremen protection seekers report of non-functional and unclean sanitary facilities, coldness due to non-functional heating systems and a tense atmosphere. Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the non-functionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution was only temporary and local authorities have organised lightweight building constructions which should serve until mid-2024. Even if asylum seekers do not live in tents but in houses, the living conditions are in many cases catastrophic. In a reception centre in Pulheim, North Rhine-Westphalia, for example, the building smells heavily, the sanitary facilities are mouldy and rats run around the complex.” [AIDA, Country report – 2023 update, p. 151-153]

Verzoeker zal verplicht worden om in dergelijk initieel opvangcentrum te verblijven, aangezien hij Duitsland heeft verlaten en vervolgens zou terugkeren:

“In terms of the asylum procedure, the law does not distinguish between situations in which the applicant has left Germany following a negative decision and situations where they remained on the territory. Differences exist regarding reception however: all subsequent applications have to be lodged in the BAMF branch office which was responsible for the first application, but persons who have left and re-entered Germany are subject to the regular distribution procedure and are obliged to stay in initial reception centres (see Making and registering the application),⁶⁶² whereas applicants who stayed in Germany and who are no longer required to stay in an initial reception centre usually do not have to go back to an initial reception centre for the duration of the procedure, unless their subsequent applications are dealt with in the ‘accelerated procedure’, but this type of procedure is only applied in a few branch offices of the BAMF (see Accelerated procedure).” [AIDA, Country report – 2023 update, p. 107]

Overbevolking in aankomstcentra veroorzaakt vertragingen bij registratie en conflicten door gebrek aan privacy. Asielzoekers in Hamburg-Rahlstedt klagen over registratieachterstanden, gebrek aan privacy en slechte sanitaire voorzieningen. In Thüringen leidt gebrek aan personeel tot gewelddadige conflicten :

“In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy. Asylum seekers at the arrival centre in Hamburg-Rahlstedt, for example, have reported inter alia a backlog of registration, lack of privacy, unclean sanitary facilities and disturbances at night. The sleeping areas are placed in former warehouses and divided by thin partitions into several compartments, which do not allow for privacy. Besides reading lamps attached to each bed, there is one common light for the whole warehouse, which is switched on from 8:00am to 22:00pm. A backlog of registration, lack of access to health care and social assistance has been reported also from the arrival centre in Berlin. In the arrival centre in Thuringia, many violent conflicts have been reported stemming from the lack of staff members, stressed social workers and nontrained security

personnel. The backlog of registrations all over Germany has supposedly been caught up until the end of June 2023, according to the Federal Government.” [AIDA, Country report – 2023 update, p. 153]

In september 2019 beschreef de leefomstandigheden in één van de faciliteiten als ‘morbide’ en beweerde dat adequate behandeling, met name van personen met psychische stoornissen, onmogelijk was in dergelijke omstandigheden. Onvoldoende bescherming tegen aanvallen, gebrek aan privacy en nachtelijke verstoringen zorgden voor een gebrek aan mentale stabilisatie van verzoekers om internationale bescherming in de faciliteit en de NGO was niet langer in staat om verantwoordelijkheid te dragen voor de geestelijke gezondheid van haar patiënten. Bovendien beweert de organisatie dat er geen systeem was voor de identificatie van kwetsbare personen in het opvangcentrum:

“The NGO ‘Ärzte der Welt’ (Doctors of the World) announced in September 2019 that an advice service run by the organisation in the AnKER-centre of Manching/Ingolstadt was to be terminated. The NGO described living conditions in the facility as ‘morbid’ and claimed that adequate treatment, in particular treatment of persons with psychological disorders, was impossible under the circumstances. Insufficient protection against assaults, lack of privacy and nocturnal disturbances were impeding the mental stabilisation of asylum-seekers at the facility and the NGO was no longer capable to bear responsibility for the mental health of its patients. Moreover, the organisation claims that there was no system for the identification of vulnerable persons in place at the facility.” [AIDA, Country report – 2023 update, p. 153]

Het AIDA-rapport rapporteert dat er in veel faciliteiten ruimtelijke beperkingen bestaan, en daarom ook een gebrek aan privacy en aan veiligheid.

Om dit aan te pakken, hebben de meeste deelstaten mechanismen voor bescherming tegen het geweld ontwikkeld en introduceerde het Federale Ministerie voor Familie, Senioren, Vrouwen en Jeugd in 2019 een monitoring- en evaluatieprogramma. Ondanks deze maatregelen blijven verzoekers om internationale bescherming melding maken van gewelddadige en/of racistische intimidatie door beveiligingspersoneel. Daarom roepen Vluchtelingenraden op tot een effectievere uitvoering van beschermingsprogramma's, minimale normen voor gezondheidszorg voor kwetsbare groepen en het afschaffen van grote collectieve accommodatiecentra:

“In many facilities, spatial confinement and lack of privacy led to a lack of security, particularly for women and children. To counter this problem, most Federal States have developed violence protection concepts in recent years. Additionally, the Federal Ministry for Family, Seniors, Women and Youth introduced in 2019 a monitoring and evaluating programme which serves to develop common standards for violence protection concepts. Despite the introduced violence protection concepts, protection seekers continue to report violent and/or racial harassment from security personnel. Refugee Councils from several Federal states therefore call for a more effective implementation of the protection programmes, minimum standards for health care especially for vulnerable groups and the abandonment of big collective accommodation centres.” [AIDA, Country report – 2023 update, p. 155-156]

2. Gebrek aan adequate gezondheidszorg

Zowel de omstandigheden in de opvangcentra, als nieuwe wetswijzigingen leiden tot een verslechtering inzake toegang tot adequate gezondheidszorg. Daarbij dient benadrukt te worden dat verzoeker tijdens het gehoor bij de Belgische asielinstanties verklaarde dat hij het psychologisch moeilijk heeft, verward en vergeetachtig is. Daarnaast stelt hij huidproblemen te hebben. (stuk 1, p. 5)

Verwerende partij verwijst in diens beslissing naar de toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers, die gewaarborgd wordt in de Duitse nationale wetgeving. Zij erkennen daarbij dat de wet de gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van “acute ziektes of pijn”. Aanvullende prestaties kunnen toegekend worden ‘indien zij in een individueel geval onontbeerlijk zijn om de gezondheid te waarborgen’. (stuk 1, p. 5)

Critici uiten commentaar op deze nieuwe wetswijziging, die de adequate toegang tot gezondheidszorg van asielzoekers zou hypothekeren. In het bijzonder uiten zij bezorgdheid voor mensen met psychische problemen, zoals verzoeker, die buiten de toegang zouden vallen. De aanvraag tot aanvullende prestaties is een zeer lang en bureaucratisch proces. Hierdoor ligt de gezondheidszorg voor asielzoekers de facto onder het wettelijk minimum dat in de Duitse wet bepaald werd om een menswaardig bestaan te verzekeren. Verschillende VN Comité's, waaronder het Comité inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie vroegen Duitsland om dit beleid te herzien:

“In January, 2024, Germany’s centre-left Government tightened asylum policies to facilitate deportations. The new law entails different measures, including longer detention periods and more possibilities for authorities to

search the accommodations of asylum seekers and their families. Civil society actors deem the new law inhumane and unlawful and have identified it as a severe threat to asylum seekers' rights to personal safety and access to health care.

In addition to facilitating deportations, the law defines that the period in which asylum seekers —many of whom have fled war and torture— are only entitled to reduced social benefits is doubled from 18 months to 3 years. During this time, asylum seekers are only entitled to treatment for acute illness and pain, perinatal care, and immunisations. Other health care (eg, for mental health or chronic illness) often needs to be applied for in a lengthy and bureaucratic process. Asylum seekers' legal entitlement to health care is below the set level of health services that is defined as necessary in Germany's social code (SGB V, 12[1]).

(SGB V, 12[1]). This legal change will possibly affect refugees' health in different ways. Discriminatory and restrictive integration and health policies can lead to social exclusion, which in turn negatively affects health outcomes.^{1–3} The unpredictability of home invasions and limbo of not knowing when one might be targeted, deported, or granted asylum can also affect coping ability leading to conditions including depression, psychotic symptoms, anxiety, decreased cognitive abilities, and somatic symptoms.⁴ Mental health and wellbeing continue to worsen without timely intervention and this increases likelihood of comorbidities, such as coronary problems.

Overall, restrictive health-care access leads to lower utilisation of health care services, more underdiagnosis, missed prevention opportunities, worse long-term health outcomes for refugees, and fewer chances of being integrated into society.^{3,5} This exclusionary process negatively affects health equality and health equity.^{1,6} Moreover, restricting entitlements to health care is proven to increase health spending.⁵ The decision to double the waiting time for legal entitlement to standard health care is likely to aggravate these cascading health, social, and economic effects.

The new law also contradicts existing rulings regarding constitutional and human rights. In 2012, the German Constitutional Court ruled that reduced social benefits for asylum seekers are only justified when an actual difference in need is proven. Just 1 month before the passing of the new law, the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination expressed concern that "access to health care for asylum-seekers is restricted [...] for the first 18 months" and—like other UN committees— called on Germany to eliminate these restrictions.

The current legislation responds to populist logics that frame health-care access as a pull factor for migration, even though this notion has long been debunked. With the passing of the new law, the German Government chooses to actively ignore a steadily growing body of public health evidence,^{2,3,5,6} their constitutional and human rights obligations, and demands of front-line staff and civil society actors." [https://www.thelancet.com/action/showPdf?pii=S0140-6736%2824%2900371-4]

3. Racisme en geweld ten aanzien van migranten

Dit alles kan gekaderd worden in een algemeen repressiever klimaat ten aanzien van Vluchtelingen dat wordt vastgesteld zowel bij de Duitse overheid als bij de bevolking.

De media rapporteert over een verandering in de attitude ten aanzien van nieuwkomers. [https://www.lemonde.fr/en/international/article/2024/10/17/how-germany-once-a-model-for-welcoming-refugees-switched-to-border-control_6729611_4.html] In een recent onderzoek naar racisme in Duitsland antwoordde 1/5e dat zij reeds te maken kregen met racisme. 90% Erkende racisme in de Duitse samenleving en 50% stelt dat zij in een racistische samenleving wonen. [https://www.dw.com/en/racism-in-germany-is-part-of-everyday-life/a-61700339] Zo hebben in 2022 een record aantal personen zich gemeld bij het Federaal Antidiscriminatieagentschap (ADS). In vergelijking met het jaar voordien zijn de meldingen met 14 percent gestegen en in vergelijking met 2019 is het aantal meldingen verdubbeld. [https://www.zdf.de/nachrichten/politik/diskriminierung-beratung-rassismus-behinderung-jahresbericht-2022-100.html]

De Federale Commissaris voor antidiscriminatie uit haar bezorgdheid over de toenemende vijandigheid en haatmisdrijven in Duitsland. Zo steeg het aantal haatmisdrijven in 2022 met 9,7 procent. Er wordt "met grote bezorgdheid waargenomen dat wrok in toenemende mate weer wordt aangewakkerd in verkiezingscampagnes en mediadebatten en dat groepsgerelateerde vijandschap schaamteloos wordt geuit in sociale media", zeiden ze in een gezamenlijke verklaring:

"Im schlimmsten Fall münden diese in extremistischen und terroristischen Anschlägen", warnen die insgesamt zehn Beauftragten. Oft gehe es bei Hass und Ressentiments gegen Geflüchtete, gegen Juden und

Muslime, gegen Sinti und Roma, Frauen, Menschen mit Behinderungen, gegen queere Menschen und andere. "Das schadet unserer Demokratie", heißt es weiter in der Erklärung."

eigen vertaling:

"In het ergste geval leiden die tot extremistische en terroristische aanslagen", waarschuwen de tien commissarissen. Haat en wrok zijn vaak gericht tegen vluchtelingen, joden en moslims, Sinti en Roma, vrouwen, mensen met een handicap, queer mensen en anderen. "Dit schaadt onze democratie", vervolgt de verklaring."

Ook Human Rights Watch uit haar bezorgdheid:

"Germany's rights record in 2023 was marked by a large increase in far-right motivated demonstrations as well as a rise in attacks against migrants, Jews, Muslims, Sinti, Roma, and lesbian, gay, bisexual, and transgender (LGBT) people, often constituting hate crimes." [https://www.hrw.org/world-report/2024/country-chapters/germany#81aaa4]

Ook verzoeker kreeg in Duitsland te maken met racisme en een beklemmend gevoel van onveiligheid. Verzoeker werd slachtoffer van geweld, zowel omwille van zijn huidskleur als omwille van zijn seksuele geaardheid. Omwille van verschillende elementen in zijn identiteit, die een snijpunt vormt van meerdere discriminatiegronden, staat verzoeker meer dan anderen bloot aan deze situatie van discriminatie en geweld. Bovendien getuigt hij dat er hem niet werd toegelaten om klacht neer te leggen, omwille van racistische beweegredenen vanwege de politiediensten.

Ook de beschikbare informatie stelt dat verschillende overheidsactoren een dergelijke repressieve, racistische politiek onderschrijven en dat politieke partijen de haat verder aanwakkeren:

"While Germans welcomed asylum seekers with flowers, chocolates and toys when they first arrived in 2015, and many opened their homes to house Ukrainians in 2022, the mood toward new arrivals has profoundly changed since then.

"After two years of the (coronavirus) crisis, then the Ukraine war with its increasing prices for basically everything — heating, gas, also food — it's sometimes pretty tough to convince people that they have to share places and capacities with people who just arrived," Langenbach said.

Germany's far-right Alternative for Germany party, or AfD, has been successfully exploiting Germans' hardening attitudes toward migrants. Polling now puts it in second place nationally with around 21%, far above the 10.3% it won during the last federal election in 2021.

AfD's rise in the polls and the party leaders' relentless anti-migrant rhetoric, including calls to close Germany's borders to prevent migrants from entering, have put pressure on the national and state governments and other mainstream parties to toughen their approach toward migrants." [https://apnews.com/article/germany-migration-asylum-housing-22372cf1e5ece2e55c5f2e6c9d10e594]

Zo werden er recent verschillende wetten aangenomen die kaderen in de anti-migratie politiek en de verrechtsing van het discours:

"Germany is set to speed up the removal of failed asylum seekers, in a sign of how rising support for the far-right is prompting Chancellor Olaf Scholz's coalition to get tough on immigration. "It's clear that we have to restrict irregular migration and to send back more quickly the people who have no right to stay," said Steffen Hebestreit, Scholz's spokesman. "It's about consistency and speed."

Under new rules proposed on Wednesday, deportations will no longer have to be announced in advance, officials searching for deportees in shared accommodation will be allowed to enter other people's rooms, and the amount of time a person can be kept in pre-deportation custody will be increased from 10 to 28 days." [https://www.ft.com/content/2e2f458a-366b-44d4-9c1e-557d5b146f24]

De wet van januari 2024, die ook betrekking heeft op een beperking van gezondheidszorg, zoals hierboven beschreven, verbreedt de bevoegdheden van politiediensten om migranten te arresteren, hun accommodaties en die van hun familieleden te doorzoeken. Verschillende organisaties klagen aan dat de wet onmenselijk en onwettig is en erkennen dat dit een ernstige bedreiging vormt voor de persoonlijke veiligheid van asielzoekers:

"In January, 2024, Germany's centre-left Government tightened asylum policies to facilitate deportations. The new law entails different measures, including longer detention periods and more possibilities for authorities to search the accommodations of asylum seekers and their families. Civil society actors deem the new law

inhumane and unlawful and have identified it as a severe threat to asylum seekers' rights to personal safety and access to health care." [<https://www.thelancet.com/action/showPdf?pii=S0140-6736%2824%2900371-4>]

Daarnaast verlengt de wet de mogelijke duurtijd van detentie die een deportatie voorafgaat en faciliteert de wet de communicatie tot deportatie, vanaf het moment dat een nieuwe asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.²⁰ Verschillende organisaties kaarten aan dat de wet een "achterdeur" voorziet voor de criminalisering van reddingsoperaties en dat ook de obstructie van reddingsoperaties wettelijk verankerd wordt. Het beleid wordt omschreven als een verschuiving in het discours naar rechts, waarin vluchtelingen systematisch tot zondebok worden gemaakt:

"Finally, the controversial 'Repatriation Improvement Act' (Gesetz zur Verbesserung der Rückführung) was adopted by the Bundestag (German parliament) on 18 January despite a signatory campaign by NGOs, including sea rescue NGO, SOS Humanity, with over 135,000 citizens and massive counter-demonstrations in multiple cities. The Act foresees an increase in the maximum length of pre-deportation custody from 10 to 28 days, authorizes residential searches to authorities without an obligation to give notice of deportation in some cases, as well as, obstruction to rescue activities. A loophole was found in the Act regarding the criminalisation of rescue operations. Initially, it did not include the phrase 'by land' in an attempt to criminalise civilian search and rescue. Following protests by civil society organisations, the phrase was included. However, two new legal opinions have warned that, although the proposed amendment would allow the rescue of adults without penalty, the rescue of unaccompanied minors in distress at sea could now become a criminal offence. SOS Humanity said that the German government: "broke their promises of the coalition agreement to not hinder civil search and rescue", fearing the possibility of facing "up to 10 years in prison for their life-saving work". Sarah Schneider from Medical Volunteers International, said: "The EU continues to close itself off and massively restrict access to human rights. The criminalisation of NGOs working for human rights is appalling! Health is a human right and must be made unconditionally available to all people, regardless of where they live or their status. We stand with all other affected organisations against this tightening of the law and demand the protection of humanitarian NGOs and full solidarity with all people on the move." Additionally, ECRE member organisation PRO ASYL, which has been a long-term critic of the Act and which has raised strong concerns about its potential to cause serious infringements of fundamental rights, issued a press release on 17 January in which it appealed to democratic parties to "stop the shift in discourse to the right, in which refugees are systematically scapegoated." [<https://www.thelancet.com/action/showPdf?pii=S0140-6736%2824%2900371-4>]

Deze situatie raakt verzoeker; die reeds het slachtoffer werd van haatmisdrijven in Duitsland, rechtstreeks, gezien zijn asielaanvraag in Duitsland reeds werd afgewezen.

d) Conclusie

Verzoeker heeft moeilijkheden ondervonden bij de toegang tot de materiële hulp waarop hij recht heeft in Duitsland, in de zin van de richtlijn, de interpretatie daarvan door het Hof van Justitie, en de daaruit voortvloeiende verplichtingen van de lidstaten. Hij loopt in dit verband het risico om bij terugkeer te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, aangezien hij opnieuw zonder onderdak zou kunnen komen te zitten en mogelijk opnieuw op straat zou moeten slapen.

Overigens, de schrijnende opvangsituatie, in opvangcentra die kreunen onder overbevolking, een gebrek aan privacy en hygiëne, het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg en tot sociale hulpverlening leiden tot een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest, omdat ze als gevolg hebben dat verzoeker een reëel risico loopt in een onmenselijke en/of vernederende situatie terecht te komen in geval van terugkeer naar Duitsland.

Bovendien onderbouwt de beschikbare informatie een toename van haatmisdrijven en racisme vanuit de Duitse bevolking. Deze wordt ondersteund door het huidige repressief beleid door de Duitse overheid, dat door verschillende mensenrechtenorganisaties aan de kaak wordt gesteld.

Zij benadrukken dat het beleid een verschuiving naar rechts is, dat migranten systematisch tot zondebok maakt, en een gevaar vormt voor de veiligheid van migranten.

Omwille van al deze redenen, schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM juncto artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3.2 van de Dublin III Verordening."

Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker het AIDA-landenrapport van 2023, laatste update van 5 juni 2024, en een bevestiging van 21 augustus 2025 van verzoekers vasthouding.

3.2.2. In de nota met opmerkingen betoogt verweerder dat geen ernstig middel werd ontwikkeld.

3.2.3. Bespreking van de ernst van de middelen

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Voor de behandeling van deze zaak brengt de Raad artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet in herinnering, dat bepaalt:

“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

“Teneinde de rechten van de betrokkenen daadwerkelijk te beschermen, dienen, overeenkomstig met name de rechten die zijn erkend in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, juridische waarborgen te worden ingebouwd en dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen besluiten tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te worden gewaarborgd. Teneinde de naleving van het internationale recht te waarborgen, dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen dergelijke besluiten zowel betrekking te hebben op de toepassing van deze verordening als op de juridische en feitelijke situatie in de lidstaat aan welke de verzoeker wordt overgedragen.” (overweging 19 van de Dublin III-Verordening).

De Raad brengt hierbij in herinnering dat het Dublinsysteem beoogt *“forum shopping”* te voorkomen (HvJ 21 december 2011, *N.S. e.a.*, C-411/10 en C-493/10, punt 79). De rechter waarbij een rechtsmiddel wordt ingesteld, wordt niet verzocht om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt, maar om na te gaan of de door de Uniewetgever vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op de juiste wijze zijn toegepast (HvJ 7 juni 2016, *M.G.*, C-63/15, punt 54).

In casu kan verzoeker, gelet op wat uitgebreid in de bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de relevante elementen met betrekking tot het risico van een onmenselijke en vernederende behandeling in Duitsland niet naar behoren zou onderzocht hebben. Evenmin blijkt hieruit dat verweerder geen oog zou gehad hebben voor de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Duitsland en dat hij zich enkel zou beperkt hebben tot een louter theoretische benadering van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (GEAS) en de verdragen en richtlijnen die gelden in Duitsland en op grond hiervan ervan uitgaat dat Duitsland net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, en waar democratische instellingen een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid en concreet onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Duitsland deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn interview van 18 maart 2025. Hij hield bij zijn beoordeling rekening met het landenrapport voor Duitsland, het AIDA-rapport 2023, laatste update op 5 juni 2024 en de EUAA *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Germany”* van 2 mei 2023.

Op grond van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening is het niet mogelijk om verzoeker over te dragen aan Duitsland, als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing oordeelt of bepaalde tekortkomingen onder artikel 4 van het

Handvest vallen, wat enkel mogelijk is wanneer de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, alvorens er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden.

Verweerder trekt in de bestreden beslissing duidelijk de aandacht op het feit dat verzoeker een Dublin-terugkeerder is. De bestreden beslissing haalt passages aan in het AIDA-rapport die handelen over Dublin-terugkeerders en die steun vinden in dit rapport dat zich in het administratief dossier bevindt.

De Raad leest in het AIDA-rapport niet dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure, opvangvoorzieningen en toegang tot gezondheidszorg in Duitsland. Er ligt thans geen enkel verslag of rapport voor dat deze beoordeling doorpikt als kennelijk onredelijk. Verzoekers ongestaafde verklaringen in zijn verzoekschrift over het hebben van huidproblemen, over zijn slachtofferschap van haatmisdrijven en geweld omwille van zijn huidskleur en seksuele geaardheid, laten geen andere beoordeling toe. Deze elementen lijken ook te klemmen en haaks te staan op verzoekers eerdere verklaringen over zijn ervaringen in Duitsland. De bestreden beslissing motiveert over verzoekers verklaringen die hij op 18 maart 2025 heeft afgelegd:

“Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 18/03/2025. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.”

“Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij zich in België beter kan uitdrukken daar men er ook Frans spreekt en het in Duitsland moeilijk voor hem was om Duits te spreken. Hij stelde verder dat de procedure in Duitsland niet vooruitging: er was veel volk, waardoor het langer duurde en hij kreeg er geen (sociale) hulp meer. Omwille van deze reden uitte hij tevens bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. Hij was er op straat en kreeg er geen sociale bijstand.”

“Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij zich in België beter kan uitdrukken omdat er ook Frans gesproken wordt, terwijl het in Duitsland moeilijk voor hem was om Duits te spreken. Ook stelde hij dat hij in Duitsland geen (sociale) hulp meer kreeg. Omwille van deze reden uitte hij tevens bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland: hij zat er op straat en kreeg geen sociale bijstand.”

Vooreerst wensen we er op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Verder wensen we op te merken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.”

“Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat de procedure in Duitsland niet vooruitgaat: er was veel volk waardoor het lang duurde. Het AIDA-rapport stelt hieromtrent dat, indien er binnen de 6 maanden geen beslissing werd genomen omtrent een in Duitsland

ingediende asielaanvraag, de Duitse autoriteiten de asielzoeker dient te informeren over wanneer een beslissing waarschijnlijk genomen zal worden. Normaliter dient een beslissing genomen te worden binnen de zes maanden, echter deze tijdslimiet kan verlengd worden naar een maximum van vijftien maanden in geval van complexe kwesties, een grote instroom van asielzoekers of verzoekers die hun verplichtingen omtrent de asielprocedure niet nakomen. Het rapport meldt dat er eind 2023 239.614 verzoeken hangende waren in Duitsland, een aanzienlijke stijging vergeleken met 2022 en voorgaande jaren. In de herfst van 2022 waren er vertragingen bij het registreren van asielaanvragen, wat de achterstand mogelijk vergroot heeft (pp. 37-39).

We erkennen dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland, echter we zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Uit het AIDA-rapport kan niet besloten worden dat de procedure met betrekking tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Tot op heden legde betrokkene geen attesten of concrete elementen voor die een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Ter terechtzitting legt verzoeker een aantal documenten neer waaruit zou moeten blijken dat zijn zus in België op 6 mei 2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verweerder vraagt om deze stukken te weren uit de debatten. Naast de vaststelling dat de documenten niet overtuigend zijn om enige verwantschap uit te kunnen afleiden, wijzigt dit element niets aan de vaststelling dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, een meerderjarige, ongehuwde man zonder kinderen en zonder afhankelijkheidsband, dient te worden behandeld door de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Duitsland.

Specifiek over de verklaringen van verzoeker en zijn persoonlijke situatie bij een overdracht naar Duitsland, kan het verzoekschrift niet worden gevolgd dat verzoeker in Duitsland werd of zou worden mishandeld.

De Raad is echter van oordeel dat verscherpte controles en het versnellen van uitwijzingen als middelen in de strijd tegen illegale migratie op zich geen aanwijzing zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, voor zover de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, worden nagekomen.

Aldus blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht naar Duitsland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland. Verzoeker toont niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

Het middel, dat geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng augustus tweeduizend vijftieng door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERDOODT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERDOODT	S. VAN CAMP
-------------	-------------